

Nicky

Nicky Hoks (31) werkt fulltime als eindredacteur bij een tv-productie-maatschappij. Wekelijks doet ze verslag van haar leven.

Op die hele najaarsbrunch-borrel ontbrak eigenlijk maar één dingetje, maar dat was dan wel weer nét dat ene wat maakte dat ik me bijna de hele middag onrustig heb gevoeld. Cameraman Sander de Stael. Omdat ik wist dat hij een uitnodiging had gekregen, heb ik van ongeveer 12.05 tot 17.31 uur naar zijn komst uitgekeken. Om 17.32 uur, na mijn zesde glas champagne en mijn veertigste felicitatie aan het adres van Franca en Marcel, gaf ik de hoop op en leverde ik mij liederlijk over aan de drank. Nou ja, da's niet helemaal waar, ik ben met de trein naar huis gegaan en ben op de bank (thuis, niet in de trein) in slaap gevallen.

Sander de Stael is namelijk de enige reden om op dit soort feesten onder het mom van 'Een Heel Gelukkig Nieuwjaar!' de hele tijd

gemaïld, ben ik het belangrijkste vergeten. De komende maanden doe ik de eindredactie van deze serie over dingen die zomaar lijken te gebeuren, maar volledig geregisseerd en gepland lijken als je erop terugkijkt. Het is een serie met iedere week het verhaal van één persoon. Die verhalen hebben vaak een redelijk spirituele inslag en dat is de reden dat Franca mij erbovenop heeft gezet, 'omdat ik altijd zo lekker in de wolken zit.'

"Is Sander de Stael nog vrij?" vraag ik.

"Ik ga voor je kijken," zegt Lucie, "maar mail me even een lijstje met je eerste, tweede en derde keuzes, dan hoor je morgen wie het worden." Ik heb de hoorn tussen mijn schouder en oor geklemd en ben al namen aan het intypen met behulp van de lijst die onderaan mijn scherm bungelt. "Oké, ik

Helaas sta ik niet helemaal alleen in mijn liefde voor Sander de Stael

te lopen kussen. Hij is de enige man om wiens nek ik gaarne een halfuur had gehangen om hem alle mogelijke beste wensen in het oor te fluisteren. Nou ja, als ik überhaupt aan de beurt was gekomen, want ik sta helaas niet helemaal alleen in mijn liefde voor Sander. Er werkt hier geen enkele vrouw die nog nooit heeft gevraagd wie die man is, of hij homo of hetero is ('O! Laat hem hetero zijn!') en of hij nog vrij is.

De telefoon gaat voor de dertigste keer en het is nog geen elf uur. "Nicky! Productiebureau, met Lucie. Bedankt voor je **callsheets**, maar je hebt me nog niet verteld wie je mee wilt hebben voor camera en geluid." Oeps! Heb ik haar heel punctueel alle draaischema's voor **Toeval bestaat niet**

spreek je! Doeg."

"Is Sander de Stael nog vrij?" bouwt Hans me op een zeurderig toontje na. "Want dat vind ik toch zo'n geweldige cameraman! Echt een vakman. En ook zo'n léúke man," zegt hij. Het meest irritante aan dit alles is dat hij enkele van mijn collega's geweldig imiteert. En ik wil niet bij dat giechel-cluppie horen.

"Jij bent gewoon jaloers op hem. Omdat hij inderdaad zo'n vakman is en nog aantrekkelijk ook," zeg ik derhalve korzelig.

"Je gaat me toch niet vertellen dat jij óók al op die man valt, hè?!" roept Hans uit.

Dat doe ik eigenlijk wel. Maar in stilte (want hopeloos) en met grote waardigheid (want wat moet je anders, als je toch geen kans maakt?). ❄️